

Egy bélre felfűz huszonnégy halászt,
ha rázendít vonója deleje.

Hejj, tudja jól, nagy úr a bor s a dal.
Csak arra vár, hogy épp végezzenek.
Ha rákezdí, biz nemcsak a tavat,
de meghúzzák ezek a kék eget.

Tatár világ. Az erdő is ropog.
Megindul, és a berken most a sor.
A lápon kint fagyott a Krisztus is,
mint tornyunknál a kis fügebokor.

De úr marad a bor s a csárdasut!
Mint bőgők zengnek körbe a hegyek.
Régholt bányások járnak a táncot
s patkójuk zeng a vén Bakony felett.

TAKATS GYULA

LEHULLT AZ ÉGRŐL

Lehullt az égről mind a festék
és tört morajként zúg az ének.
Távoli folyók jege reccsen,
futnak szél-himbált vándor-fények.

Én szélcibáltan ingadoznék,
botlik, hanyatlók gyenge lábam,
de láthatatlan fagymarokkal
erők ölelik görcsbe vállam.

És mozdulatlan görcsben állok,
állok, mint vascövek az éjben!
És jaj, nincsen, ki takargasson,
melengessen a jeges szélben,

nincsen, ki óvjon, rejtegessen,
ki símogassa zsibbadt vállam,
fagyos földből szabadítsa
szaladni-kész, fürge lábam.

Nincs nappalom, éjjelem sincs,
fagy recsegtet, néma ének,
hangtalanul dúdolgatok
a dermedt sötétségnek.

1944

SOLYMOS IDA

ÜZENT A SZÉPSÉG

Üzent a szépség:
 ébred a lélek.
 Messze-a tél is;
 tisztán felétek
 szól ma az ének,
 — akik még éltek —
 ébrednek újra
 a szenvedélyek!

Bátor a szív ma:
 hangja nagy ívben
 indul a tüdő
 rág mederében
 teret találni
 s intve a jóra
 gyorsult ütemben
 a fali óra
 is zúgja zenéjét.

Hallgat a holt már,
 szemé fehérje
 csillagot kerget
 s álló időbe
 virassza napját
 a századoknak,
 kik tanúi voltak
 a nagy jajoknak.

En és az ember
 markos kövekkel
 készülünk olykor
 párviadalra;
 nem teher ez már,
 S dolgunk leteltén
 labdázgatunk majd
 a fellegekkel.

Eszteendő mélyén
 akik pihentek,
 halljátok túl is
 győztes szavunkat:
 áhítat ma a
 gondolat öre
 s csecsemő ajkán
 dalokat ringat
 már a reménység.

Hallgat a reggel,
 Ünnepel a lélek
 s ez ünnepi órán
 a kis verébnek
 párja is eljött
 morzsával száján
 s így udvarolgat,
 — akár a szépség
 a lélek mélyén —
 a Messzi Nagy Úrnak,
 kinek a neve:
 — hogyha ma sejtjük —
 holnap: *Igazság.*